

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce V.Š., zastoupeného JUDr. Radimem Divišem, advokátem, se sídlem Jesenice, Plzeňská 420, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. února 2011, čj. DSH/15105/10,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Dne 15.4.2010 byl doručen Magistrátu města Plzně (dále jen „*magistrát*“) spisový materiál Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Městského ředitelství policie Plzeň, obvodního oddělení Plzeň 4 (dále jen „*PČR*“), s oznámením přestupku V.Š., (dále jen „*žalobce*“) s přílohami.

Oznámením ze dne 25.5.2010 magistrát žalobci sdělil, že proti němu zahajuje přestupkové řízení ve věci jeho jednání ze dne 31.3.2010, které popsal jak po skutkové stránce tak po stránce právní kvalifikace, předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 15.6.2010 a poskytl mu procesní poučení.

V důsledku žalobcovy omluvy ze zdravotních důvodů byl stanoven nový termín jednání na 23.6. téhož roku. K jednání se dostavil se svým zmocněncem, jehož plná moc ze dne 14.6.2010 byla založena do spisu. V průběhu jednání se seznámil se spisovou dokumentací a vyjádřil se k věci. Závěrem navrhl doplnění dokazování výsledkem svědků.

Magistrát vyslechl jako svědky mimo ústní jednání dne 7.7.2010 prap. D.P., a dne 16.7.2010 prap. J.J., Š.B. a Z.L. O těchto procesních úkonech vyrozuměl žalobceva zmocněnce. Proti oddělenému provedení výsledku policistů podal žalobce dne 7.7.2010 námitku. Téhož dne doplnil svoji výpověď a předložil řadu listinných důkazů. Další listinu předložil dne 16.7.2010.

Při ústním jednání dne 4.10.2010 magistrát vyslechl jako svědka M.B. (jeho dřívější výslech ze zdravotních důvodů nebyl možný). Žalobce předložil kopii protokolu o ústním jednání z 26.8.2010 vyhotoveného Komisí k projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4 obsahující výpověď svědka P.N. a v přítomnosti zástupce byl znovu seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce nevznesl žádné další důkazní návrhy.

Rozhodnutím magistrátu ze dne 11.10.2010, čj. MMP/65147/10 (dále jen „*rozhodnutí magistrátu*“) byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“) a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. d) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších novel (dále jen „*přestupkový zákon*“), z porušení ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a dále z porušení ust. § 17 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla*“) a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť byl dne 31.3.2010 v době okolo 23.20 hod. v Plzni, na vozovce pozemní komunikace v Zábělské ulici, kontrolován hlídkou Policie ČR jako řidič osobního vozidla tovární značky Fiat Linea, RZ: ..., přičemž se na výzvu policisty podle zvláštního právního předpisu odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Dále při řízení neměl u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Žalobci pak byla uložena pokuta podle § 12 odst. 1,2 a § 22 odst. 4 přestupkového zákona ve výši 27.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců. Své rozhodnutí magistrát podrobně odůvodnil. Výrok o vině především opřel o výpovědi svědků prap. J. a prap. P., které hodnotil jako věrohodné, neboť se v důležitých bodech vzájemně shodovaly a plně korespondovaly se spisovým materiálem vedeným PČR. Výpovědi M. B., Z.L. a Š.B. vyhodnotil jako nevěrohodné a účelové, jejichž jediným cílem je vnést do věci pochybnosti a dosáhnout tak vyvinění žalobce ze spáchaného přestupku, a to především s ohledem na výpovědi zasahujících policistů, kteří shodně uváděli, že ve vozidle se nacházel pouze žalobce a M.B., přičemž tyto výpovědi se v důležitých bodech shodují s obsahem úředního záznamu. Magistrát přihlédl k možné podjatosti uvedených svědků ve prospěch žalobce, neboť se jedná o jeho přátele. Nevěrohodnost uvedených výpovědí rovněž podporuje jejich vyjádření, že na místě kontroly setrvali více než hodinu, přičemž čekali na návrat žalobce, kterého nechali jít od služebny PČR pěšky k odstavenému vozidlu. Takto se zachovali, ačkoliv Š.B. měla být řidičkou vozidla a

žalobce se měl nacházet ve špatném zdravotním stavu. Magistrát dodal, že i kdyby byla přijata obhajoba žalobce, že se v době kontroly nacházeli ve vozidle i Z.L. a Š.B., zasahující policisté shodně uvedli, že žalobce viděli vystupovat z místa řidiče. Vzhledem k jeho tělesné konstituci (výška postavy přes 200 cm) je záměna jeho osoby s jakoukoliv jinou z uvedených osob vyloučena. Pokud žalobce ve svých výpovědích naznačoval, že policisté byli proti jeho osobě zaujati, pak tato skutečnost nebyla ničím doložena a z výpovědi samotných policistů vyplývá, že žalobce osobně neznají a při silniční kontrole jej viděli poprvé. Magistrát proto výpovědi policistů hodnotí jako nestranné, neboť nemají zájem na bezdůvodném poškození žalobcovy osoby, přičemž skutečnosti jimi popisované zjistili při plnění svých služebních povinností.

V podaném odvolání žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí. Magistrátu vytýkal, že nepřihlédl k výpovědím jím označených svědků ani svědků nezávislých a jemu zcela neznámých, jako např. zasahujícího záchranáře P.N. z vozu záchranné služby, který jej vyšetřoval na služebně PČR. Poukazoval na nesrovnalosti stran kontrol prováděných týmiž policisty stejného dne a ve stejnou hodinu jedenkrát v ulici Zábělská a jedenkrát v ulici Jateční. V doplnění odvolání ze dne 5.11.2010 zdůraznil, že se podrobil dechové zkoušce, k odběru krve jej nikdo nevyzval. Navrhl provést důkaz výsledkem Bc. P.N., který může potvrdit, v jakém stavu se v době ošetření nacházel, a může potvrdit, že k jinému druhu lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi vyzván nebyl. K podání připojil aktuální zprávu o jeho zdravotním stavu vyhotovenou MUDr. Schleissem.

Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 8.2.2011, čj. DSH/15105/10 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Po rekapitulaci průběhu řízení před magistrátem se vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. S hodnocením důkazů, jak jej provedl magistrát, se zcela ztotožnil.

Žalobou ze dne 15.2.2011 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení. V žalobě tvrdil, že napadeným rozhodnutím došlo opakovaně k porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“). Podle jeho názoru 1) napadeným rozhodnutím nebylo řádně přezkoumáno rozhodnutí magistrátu, 2) napadené rozhodnutí obsahuje četné vady a logické chyby, 3) ve spisovém materiálu, které vzal správní orgán za základ, nebyl řádně objasněn skutkový stav věci, a 4) procesním postupem byl žalobce zkrácen na svých právech a v rámci řízení předcházejícím vydání rozhodnutí nebyl ze strany správních orgánů dostatečně chráněn veřejný zájem.

První žalobní bod odůvodnil tím, že rozhodnutí odvolacího orgánu by se v mezích žalobcem v žalobě předestřené logické struktury mělo věnovat otázce souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Napadené rozhodnutí se skládá ze strany první - hlavička a výroková část. Následují strany 2,3,4 věnující se prosté rekapitulaci dosavadního stavu řízení. Otázce samotného přezkumu rozhodnutí magistrátu jsou věnovány celé 3 řádky na straně 4 (třetí odstavec zdola) následované obdobně krátkou pasáží (citace § 89 odst. 2 věta druhá). Je s podivem, že ač byla odvolatelem namítána manipulace se spisovým materiálem ze strany konkrétních policistů, neshledal žalovaný objasnění této otázky za veřejný zájem. Žalobce (ač mu nebylo relevantním způsobem

dokázáno vlastní řízení vozidla) dále správně nastolil otázku zdravotního stavu, respektive otázku objasnění eventuálního nebezpečí vyšetření pro zdraví vyšetřované osoby. K tomuto pak žalovaný (ve druhém odstavci shora na straně 5) uvádí, že to mohl posoudit jedině lékař. Důslednost přezkumu provedeného žalovaným se ukazuje v tom, že si nevšiml ani zcela zásadních chyb a nelogických tvrzení obsažených v rozhodnutí magistrátu, (v tom odkazují na pasáže rozhodnutí magistrátu: „tj. od levého předního místa vystoupil muž ve kterém byl následně ztotožněn M.B.“- strana 3, 3-4 řádek; „Peněžitá sankce byla s ohledem na vícenásobné porušení zákona o silničním provozu uložena ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby“- strana 8, uprostřed). Zcela zásadním pochybením je pak poslední odstavec na straně 7 rozhodnutí magistrátu, kterým magistrát v můj neprospěch vyhodnotil výpis z registru řidičů, kde mám v rozpětí let 2006 až 2008 pět záznamů o přestupcích (a to sice nikoliv obdobného charakteru) a současný údajný přestupek označil za vyústění nekázně v silničním provozu. Navzdory provedenému přezkumu rozhodl žalovaný o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí magistrátu (postupem dle § 90 odst. 5 s.ř.s.). Těžko určit proč (možná sám pociťoval nedostatky v původním rozhodnutí magistrátu), ale ve svém odůvodnění se žalovaný pokouší dodatečně odůvodnit původní rozhodnutí magistrátu, namísto toho, aby se kvalitně vypořádal s námitkami žalobce.

Ke druhému žalobnímu bodu uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje i pasáže, ve kterých žalovaný svá tvrzení zároveň obhájí i vyvrací, (př. strana 5, druhý odstavec, první a druhá věta hovoří o tom, že nebylo prokázáno odmítnutí provedení dechové zkoušky nebo pokus o tuto zkoušku s nedostatečným výdechem). Poněkud cynicky však působí poslední odstavec na straně 6, kde se s otázkou oddělených výpovědí svědků vypořádává žalovaný tak, že je považuje za nezávislé. V další větě poznamenává, že i pokud by byli svědci vyslýcháni v jednom termínu, nevylučovala by tato skutečnost vzájemnou domluvu ve výpovědích. Ačkoliv to může být z procesně technického hlediska pravdivé tvrzení, státní úředník by se v rozhodnutí činěném jménem republiky takto vyjadřovat neměl.

Třetí žalobní bod odůvodnil tím, že argumentačně nejslabší část odůvodnění napadeného rozhodnutí tvoří pasáže, které se pokouší o hodnocení důkazů. Žalovaný si činí o dokazování jasné závěry. Celkem devětkrát odkazuje stále na to samé - konkrétně na výpověď prap. D.P. a výpověď prap. J.J. Jejich věrohodnost si opakovaně vyvozuje ze shody s úředním záznamem. Zbýlé důkazy provedené ve správním řízení před magistrátem potkal horší osud. Výpovědi žalobce, svědků B., L. a B. jsou označeny za účelové. A to sice nikoliv při provádění výpovědi, ale až ex post. Výpověď svědka N. (o slušném chování ke zdravotníkům) pak má pro žalovaného „téměř nulovou vypovídací hodnotu“ (strana 6 uprostřed). Dokonce i záznam policistů (P. a J.) hovořící o silniční kontrole dne 31.3.2010 v čase 23:30 je označen za chybně vyplněný. Správní řád (v ustanovení § 50 odst. 3) explicitně stanovuje povinnost i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti ve prospěch i neprospěch obviněného. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí při vyhodnocování důkazů namísto toho řídí hlediskem účelnosti důkazu ve vztahu k úspěšnému uznání viny. Zasluhou tohoto postupu se pak rozhodování, kterým mohou být značně dotčena práva žalobce, opírá o několik málo důkazů.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu uvedl, že co se týče důkazů neprovedených v napadeném správním řízení, lze je rozdělit na dvě skupiny. První je tvořena důkazy, které byly navrhovány či uvedeny jako možné a které správní orgány neshledaly za důvodné:

otázka objasnění zdravotního stavu žalobce v předmětnou dobu a podklady ze souvisejících správních řízení (zcela určitě označené v podaném odvolání), mající poukázat na rozpory v postupu policistů proti žalobci, správní orgán nezajímají; k záznamům o silničních kontrolách v informačním systému PČR žalovaný (na straně 7) dvakrát uvádí, že mu není známo, jak vznikají ani co se do nich zaznamenává, a pak záznam ze dne 31.3.2010 v čase 23:30 označuje za zjevně nesprávný (zřejmě podle logiky - „čemu rozumím, tomu věřím a naopak“). Druhá skupina je tvořena důkazy, které sice navrženy nebyly, ale které měl správní orgán provést (na základě § 50, § 51, § 52, § 53 správního řádu) ke zjištění skutečného stavu věci. Z logiky věci by sem zejména patřily: záznam údajného hovoru na tísňovou linku (tyto hovory jsou ze zákona povinně automaticky archivovány, nelze s nimi manipulovat); výpověď policistů odvázejících svědka B. na podání vysvětlení; doplnění výpovědí policistů J. a P. k osvětlení skutečnosti, proč údajný anonymní oznamovatel (jemuž kdosi měl kopat do vozidla) nebyl ztotožněn jako případný poškozený či svědek. Skutečnost, že se správní orgán nezabýval řádným zajištěním důkazů má za následek vydání dokumentu, který má s rozhodnutím správního orgánu společný jen titulek v nadpisu.

Žalobce na závěr žaloby shrnul, že napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění (1, 2) vykazuje natolik zásadní nedostatky, že nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem pro rozhodnutí správního orgánu. Dále trpí vadami řízení, když (3) skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění; a (4) v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení ustanovení o správním řízení, kdy toto nejenom mohlo, ale i fakticky mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný ve stanovisku k žalobě vypracovaném dne 20. dubna 2011 konstatoval, že žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Dále reagoval na jednotlivé žalobní body.

K prvnímu uvedl, že přezkumem zákonnosti se zabýval v plném rozsahu. Není však účelné, aby popisoval každý detail celého řízení, kterým se zabýval. Vzhledem k tomu, že žalovaný (správně zřejmě žalobce) k zákonnosti rozhodnutí správního orgánu nic nenamítal a zároveň žalovaný neshledal ve spisové dokumentaci či v napadeném rozhodnutí pochybnosti či závady, nepovažoval za nutné ještě podrobněji rozebírat, jak magistrát postupoval. Obdobně činí např. i soudy. Jedinou rozpornou skutečností bylo to, že policisté nesprávně vyplnili záznam o silniční kontrole. Je zjevné, že v čase 23:30 hod v ulici Jateční žalobce být kontrolován nemohl, neboť v té době byl stále na služebně PČR. Tento záznam však nikterak nnesvědčí o tom, že by s dokumentací PČR bylo jakkoliv manipulováno. Pakliže se žalovaný touto otázkou zabýval na základě námítky žalobce, nebylo na místě se touto otázkou zabývat z důvodu veřejného zájmu. K otázce řízení vozidla žalobcem žalovaný uvedl, že na místě silniční kontroly byl toliko žalobce a M.B., přičemž žalobce vystoupil z místa řidiče. Je tak zřejmé, že před silniční kontrolou řídil vozidlo právě žalobce. K údajným logickým rozporům v rozhodnutí magistrátu žalovaný konstatoval, že pokud se týká místa, odkud vystupoval M.B., pak magistrát prováděl toliko popis podkladů rozhodnutí. V tomto podkladu bylo skutečně uvedeno, že M.B. měl vystoupit z levého předního místa, avšak z místa spolujezdce. Pakliže žalobce vystoupil z místa řidiče, je zcela zřejmé, že se jedná o zjevnou chybu v psaní. Žalovaný dále trval na tom, že otázku, zda se mohl žalobce podrobit lékařskému vyšetření na zjištění, zda není pod vlivem alkoholu, měl posoudit právě a jen vyšetřující lékař. K námitce týkající se výše uložených sankcí žalovaný konstatoval, že

vzhledem ke všem okolnostem zde zřejmě byly důvody pro uložení sankcí vyšších. Za zcela legitimní považuje hodnocení předchozích, byť méně závažných přestupků magistrátem v neprospěch žalobce, pakliže svědčí o jeho trvalé nekázní v provozu na pozemních komunikacích.

K druhému žalobnímu bodu konstatoval, že ve svém rozhodnutí neshledává rozpor. Přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona se dopustí nejen osoba, která se odmítne podrobit dechové zkoušce, ale i osoba, která se odmítne podrobit odbornému lékařskému vyšetření. V daném případě tak nebylo rozhodující, zda se žalobce podrobil či nepodrobil dechové zkoušce (a tedy ani zda byla úspěšná či nikoliv), ale zda se podrobil odbornému lékařskému vyšetření. Tomu se podrobit odmítl a tudíž se dopustil uvedeného přestupku. Skutečnost, zda byli vyslechnuti oba svědci – policisté v jednom termínu či v termínech různých, nemá vliv na jejich výpovědi ani na jejich věrohodnost.

Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný zopakoval důvody, pro které hodnotil svědecké výpovědi svědků – policistů jako věrohodné. K hodnocení ostatních svědeckých výpovědí a výpovědi žalobce uvedl, že je hodnotil jako účelové proto, že jsou v rozporu s výpověďmi policistů, přičemž svědci jsou známými žalobce a pokoušejí se mu svojí výpovědí pomoci. Co se týče výpovědi svědka P.N., žalovaný konstatoval, že svědek byl přítomen jednání žalobce s policisty pouze po určitou dobu a nemohl by tak vypovídat k danému přestupku. Podle žalovaného byly provedeny veškeré důkazy potřebné ke zjištění stavu věci a to jak důkazy v neprospěch žalobce, tak i v jeho prospěch (např. svědecké výpovědi žalobcem navrhovaných svědků). Magistrát provedl dostatek důkazů, další důkazy nebylo třeba provádět a tedy ani žalovaný neměl důvod dokazování případně rozšiřovat.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že co se týče zdravotního stavu žalobce, pak tento záchranná služba označila za takový, že nebylo nutno jej odvézt k dalšímu ošetření. Nebylo důvodu se domnívat, že by se žalobce nemohl podrobit pokračování podání vysvětlení. Dokazování zdravotního stavu žalobce tak zjevně nesouvisí s jeho přestupkem, kdy se odmítl podrobit celému lékařskému vyšetření. Stran jiných správních řízení vedených s žalobcem poukázal žalovaný na to, že žalobce opakovaně pouze uvádí, že ve výpovědích svědků jsou rozpory, aniž by uvedl, v čem rozpory spatřuje. Žalovaný tak neměl důvod takové důkazy provádět, stejně jako důkazy, které žalobce nenavrhoval, neboť od jejich provedení nelze očekávat zjištění relevantních skutečností.

Žalovaný své stanovisko uzavřel s tím, že se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by rozhodnutí nesplňovalo zákonem stanovené náležitosti či že by skutkový stav vyžadoval doplnění či došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31.1.2012, čj. 17 A 14/2011 - 37, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. První a druhý žalobní bod shledal soud jako nedůvodné. K dalším žalobním bodům uvedl, že má za dostatečně prokázané, že řidičem motorového vozidla v době spáchání dopravního přestupku byl žalobce. Za důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného označil dle něj existující pochybnosti o tom, zda podkladem pro výzvu k podstoupení vyšetření byly v daném případě dostatečné indicie nasvědčující tomu, že žalobce před řízením motorového vozidla požil alkoholické nápoje. Za situace, kdy správní orgány měly k dispozici listinu obsahující výpověď P.N. učiněnou dne 26. 8. 2010 byť ve zcela jiném přestupkovém řízení vedeném se žalobcem

Komisi pro projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4, ale nezahrnuly ji do celkového hodnocení důkazů a přes důkazní návrh žalobce odmítly P.N. vyslechnout jako svědka v daném řízení, dopustily se zásadního procesního pochybení, neboť nezjistily řádně skutkový stav věci.

Na základě kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21.6.2012, č.j. 1 As 64/2012-37, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Příčinou byla okolnost, že žalobce námitku nedostatečnosti „jiných indicií“ vedoucích k důvodnému podezření, že řídil pod vlivem alkoholu v žalobě neuplatnil. Krajský soud v Plzni tak přezkoumal podle názoru Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí žalovaného v rozporu s ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. mimo rámec žalobních bodů.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za fikce souhlasu žalobce (čl. 28 spisu) a výslovného souhlasu žalovaného (čl. 24 spisu).

Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Soud při posuzování důvodnosti žaloby vyšel z následujících úvah.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ust. § 22 odst. 1 písm. d) a § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, protože porušil příslušné povinnosti stanovené zákony. Hmotně právní úprava je následující:

Podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví.* Zvláštním právním předpisem je zde zákon o silničním provozu v rozhodném znění, který v § 5 odst. 1 písm. f) stanoví, že *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.* Za zvláštní právní předpis v tomto případě je třeba považovat zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle jeho § 16 odst. 2 *orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na*

zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.* I v tomto případě je zvláštním právním předpisem zákon o silničním provozu v rozhodném znění, mimo jiné i jeho ust. § 6 odst. 8, podle něhož *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz (písm. a), osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. b).*

Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla *při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky.* Podle § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu, nebo doklad o hraničním pojištění.*

Žaloba je především postavena na námitkách procedurální povahy, nicméně v jejím závěru žalobce tvrdí, že podstatná porušení ustanovení o správním řízení nejen mohla mít, nýbrž fakticky měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006 - 72 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), uvedl: „O vzájemném vztahu hmotného a procesního práva platí, že jde o dva samostatné subsystémy, které mají rovnocenné postavení a mezi nimiž existují četné funkční vazby. Hmotné právo by se v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Z tohoto vzájemného vztahu ovšem vyplývá, že procesní právo nemůže být překážkou prosazování práva hmotného, ale naopak má jeho spravedlivou realizaci umožňovat. Na této koncepci je zjevně založen např. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož vady řízení jsou důvodem pro kasaci napadeného rozhodnutí, jenom mohly-li mít vliv na nesprávné hmotněprávní posouzení.“

V přezkumném řízení tedy soud předně řešil otázku, zda přestupkové řízení bylo skutečně zatíženo žalobcem vytýkanými procesními vadami.

V prvním a druhém žalobním bodu žalobce, stručně řečeno, tvrdil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vykazuje natolik zásadní nedostatky, že nesplňuje náležitosti vyžadované zákonem pro rozhodnutí odvolacího orgánu (nevěnoval dostatečnou pozornost vlastnímu přezkumu, kvalitně se nevypořádal s žalobcovými odvolacími námitkami, pokoušel se dodatečně odůvodnit rozhodnutí magistrátu).

Napadené rozhodnutí bylo vydáno v odvolacím řízení na podkladě § 90 odst. 5 správního řádu. Část druhá, hlava VIII. správního řádu, nazvaná Odvolací řízení, neupravuje obsahové náležitosti odvolacího rozhodnutí. Podle § 93 odst. 1 správního řádu platí, že není-

li v této hlavě stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I. až IV., VI a VII. této (tj. druhé) části.

Podle § 68 správního řádu *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků* (odst. 1). *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.* (odst. 2). Pro vlastní výrok (který je částí výrokové části) však ve smyslu § 1 odst. 2 správního řádu a § 77 přestupkového zákona platí, že *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).* Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Odstavec 5 téhož ustanovení správního řádu stanoví, že *v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*

Jednotlivé varianty v úvahu přicházejících výroků odvolacího rozhodnutí upravuje § 90 správního řádu v závislosti na závěru, k němuž odvolací orgán dospěl v odvolacím řízení. Podle § 90 odst. 5 věty první správního řádu *neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.*

Pokud se týká odůvodnění a poučení rozhodnutí o odvolání, lze vycházet z obsahových náležitostí vyjádřených v § 68 odst. 3, 5 správního řádu (§ 93 odst. 1 téhož zákona).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.*

Aby bylo možné přezkoumat rozhodnutí žalovaného v soudním řízení správním, musí napadené rozhodnutí v zájmu přezkoumatelnosti obsahovat základní náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, tj. mimo jiné skutkový a právní kontext věci, z něhož vycházel odvolací orgán, a informace o tom, proč považoval námitky odvolatele za liché, mylné nebo vyvrácené. To se týká zejména takových námitek, na nichž spočívá základ odvolání účastníka

a z jeho pohledu jde o argumentaci klíčovou. Pokud by k takové argumentaci žalovaný pouze uvedl, že je nesprávná, aniž by současně předestřel, v čem nesprávnost spatřuje, pak by bylo odvolací rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vzhledem ke shora řečenému lze v podstatě souhlasit s názorem žalobce, že rozhodnutí odvolacího orgánu by se v mezích jím v žalobě prezentované logické struktury mělo věnovat otázce souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy.

Soud je však na rozdíl od žalobce toho názoru, že z formálního ani materiálního hlediska nelze napadenému rozhodnutí opodstatněně ničeho vytknout. Rozhodnutí je rozčleněno na výrokovou část, jehož součástí je samotný výrok, odůvodnění a poučení. Žalovaný v odůvodnění zrekapituloval dosavadní průběh řízení, tj. jak skutkový základ věci, tak právní posouzení žalobcova jednání magistrátem. Následně předestřel všechny žalobcem uplatněné odvolací výtky, podrobně se s nimi vypořádal, když uvedl, proč je považuje za nedůvodné, nesprávné, vyvrácené. Skrze posouzení výtek se žalovaný fakticky obsahově vyjadřoval jak k úplnosti provedeného dokazování a správnosti skutkových závěrů, tak k legálnosti právního posouzení. Ztotožnil se jednoznačně a opakovaně s hodnocením důkazů magistrátem (např. č.l. 6 napadeného rozhodnutí), s přijatými skutkovými závěry v rozhodnutí magistrátu, zejména s tím, že je prokázané výpověďmi svědků - policistů, že to byl žalobce, kdo řídil v době před silniční kontrolou vozidlo Fiat Linea, a s tím, že žalobce byl vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, které odmítl, stejně jako s právním posouzením jednání žalobce (např. str. 5). Žalovaný v závěru rozhodnutí vyjádřil důvody, pro které neprovede další důkazy, včetně těch, které žalobce navrhl. Podle názoru soudu žalovaný přezkoumal rozhodnutí magistrátu v rozsahu, který mu ukládá ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Není tedy správné tvrzení žalobce, že *otázce samotného přezkumu prvostupňového rozhodnutí jsou věnovány celé 3 řádky na straně 4.*

Soud rovněž odmítá názor žalobce, že dokladem nedůslednosti přezkumu ze strany žalovaného je nepovšimnutí si dle žalobce zcela zásadní chyby a nelogických tvrzení obsažených v rozhodnutí magistrátu ohledně osoby, která vystupovala „*od levého předního místa ...*“, pakliže šlo o věrnou reprodukci obsahu úředního záznamu ze dne 1.4.2010 jako jednoho z podkladů pro vydání rozhodnutí, když navíc z dalšího textu listiny bylo zřejmé, že jde o zjevnou chybu. Pokud žalobce ze stejného důvodu poukazoval na pasáž o uložení sankce za „*vícenásobné porušení zákona o silničním provozu ..ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby*“, která zůstala žalovaným nepovšimnuta, jde zcela nepochybně o pochybení svědčící o nekoncentrovanosti při vyhotovení rozhodnutí magistrátem. Soud však nesdílí přesvědčení, že nereagoval-li žalovaný na uvedenou větu, jde o projev nedůslednosti jím provedeného přezkumu. Výrok rozhodnutí magistrátu (a výrok je těžištěm každého rozhodnutí) totiž jednoznačně vyjadřuje, jaké zákonné povinnosti žalobce porušil, kolika a jakých přestupků se tím dopustil a že sankce byla ukládána dle § 12 odst. 2 přestupkového zákona, tedy za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení co do druhu a výše trestu dle pravidel tam uvedených.

Dále zastává soud názor, že stejně jako napadené rozhodnutí splňovalo náležitosti § 68 správního řádu i rozhodnutí magistrátu. Nebylo tudíž nutné, aby se žalovaný pokoušel „*dodatečně odůvodnit původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“, jak tvrdil

žalobce. Pokud pak rozhojnil v něm uvedenou argumentaci, nelze žalovanému takové právo upřít, jelikož by uvedený postup soudu nenalezl zákonnou oporu.

S žalobcem není možné souhlasit ani v tom, že je vadná a logicky chybná žalobcem přesně specifikovaná část napadeného rozhodnutí na str. 5, protože v nich žalovaný svá tvrzení zároveň obhájí i vyvrací. Tato část zní: *„Co se poté týče výzvy k podrobení se vyšetření, pak odvolací správní orgán uvádí, že nebylo prokázáno, zda odvolatel odmítl provedení dechové zkoušky, či zda se pokusil zkoušce podrobit, avšak nevydechl dostatek vzduchu. Ze svědeckých výpovědí toto nelze zcela jistě dovodit.“* Hned v následující větě je uvedeno: *„Ze svědeckých výpovědí policistů však vyplývá, že byl odvolatel vyzván i k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření.“* Jelikož skutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona může být naplněna jak jednáním pachatele, který se odmítne podrobit na výzvu příslušné osoby orientačnímu vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu, tak jednáním pachatele, který se odmítne podrobit za stejným účelem odbornému lékařskému vyšetření, označil vzhledem k důkazní situaci za prokázanou verzi druhou.

Jak už bylo řečeno shora, žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na každou žalobcovu námitku a zaujal k ní vždy stanovisko, které vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce žalovanému vytýkal, že neshledal veřejný zájem na objasnění otázky manipulace se spisovým materiálem ze strany konkrétních policistů, musí soud předně konstatovat, že v žalobě blíže nespecifikoval, v čem (v jakých úkonech) měla manipulace spočívat. To brání v možnosti řádně se s dílčí žalobní výtkou vypořádat. Jestliže s přihlédnutím k obsahu odvolání žalobce měla manipulace spočívat v „padělání úřední listiny a zneužití pravomoci veřejného činitele“, pak žalovaný na výtku v napadeném rozhodnutí reagoval a dostatečně a logicky se s ní vypořádal na str. 7 a 8. Rovněž soud sdílí názor, že příčinou dvou záznamů o silniční kontrole je pouze jejich chybné vyplnění, nikoliv padělání listin či zneužití pravomoci veřejného činitele, čemuž, kromě tvrzení žalobce, totiž nic nenasvědčuje. Žalovaný se neopomněl vypořádat ani s otázkou zdravotního stavu žalobce a nebezpečí, které by mu případně mohlo hrozit v souvislosti s vyšetřením, zda neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu, jak je zřejmé ze str. 5 napadeného rozhodnutí. Závěr, že přes možné zdravotní potíže nebyl žalobce oprávněn odmítnout provedení odborného lékařského vyšetření s tím, že konkrétní a zdraví žalobce neohrožující způsob by určil lékař, považuje soud za zákonný. Konečně vadné vyhodnocení výpisu z registru řidičů magistrátem žalobce v odvolání neproblematizoval a jelikož se s ním žalovaný (stejně jako soud) ztotožnil, nebyl důvod pro jakoukoliv reakci v písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí.

Z uvedeného vyplývá, že první dva žalobní body nejsou důvodné, pakliže napadené rozhodnutí netrpí žalobcem tvrzenými nedostatky. Podle názoru soudu argumentace zejména prvního žalobního bodu nasvědčuje spíše nesouhlasu žalobce se skutkovými závěry a s právním hodnocením věci žalovaným (např. skutkový závěr ohledně osoby, která měla řídit vozidlo před kontrolou, zdůvodnění nesouhlasu s námitkou manipulace se spisovým materiálem,...), což je věc jiná.

Nedůvodné jsou i další dva žalobní body, v nichž je v podstatě namítáno nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a vadné hodnocení důkazů.

Při jejich posouzení soud vyšel z následujících ustanovení správního řádu:

Podle § 3 *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 50 *podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé* (odst. 1). *Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán* (odst. 2 věta první). *Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena* (odst. 3). *Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci* (odst. 4).

Dlužno předeslat, že žalobce nezpochybňoval, že při kontrole nepředložil příslušné doklady, které musí mít řidič motorového vozidla při řízení u sebe, tj. řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu. Naproti tomu tvrdil, že vozidlo neřídil, resp. že mu nebylo relevantním způsobem dokázáno vlastní řízení vozidla (proto také na něm nespočívala povinnost doklady předložit) a že se žalovaný náležitě nevypořádal s žalobcem nastolenou otázkou následků eventuálního vyšetření pro zdraví vyšetřované osoby.

Soud je toho názoru, že pro posouzení otázky, kdo bezprostředně před provedením kontroly řídil motorové vozidlo, byly opatřeny veškeré v úvahu přicházející důkazy, tyto důkazy byly získány legálním způsobem, správní orgány je řádně zhodnotily a přijaly logický závěr.

Za bezpečně prokázanou skutečnost považuje, že oním řidičem byl žalobce. Oba policisté shodně uvedli, že zastavili služebním vozidlem bezprostředně za vozidlem, v němž se (i podle žalobcova tvrzení) nacházel sám žalobce, a že z místa řidiče vystoupil žalobce, který již výškou své postavy byl nezaměnitelný. Oba svědci dále shodně uvedli, že kromě žalobce byla ve vozidle již jen jedna osoba, a to později ztotožněný M.B.

S žalobcem lze souhlasit potud, že se napadené rozhodnutí odkazuje „jen“ na úřední záznam ze dne 1.4.2010 vyhotovený prap. J.J. a dále se opírá o svědecké výpovědi kontrolu provádějících policistů, prap. J.J. a prap. D.P. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.01.2009, čj. 1 As 96/2008-115, „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ (dostupný in Sb. NSS č. 1856/2009). Provedením výslechu obou policistů postupoval tudíž magistrát zcela ve shodě s předestřeným právním názorem.

Při posouzení a hodnocení výpovědi policistů je třeba vycházet z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, dostupné na www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, jmenovaný soud uvedl: „[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42). Týž soud k tomu v rozsudku ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 97/2011 – 52, doplnil, že „Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty.“. Dále konstatoval, že „Nejvyšší správní soud sice v nedávné době v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 114, body [40] až [44] odůvodnění).“

Argumentace žalovaného při posuzování výpovědí policistů je vedena zcela v intencích názorů Nejvyššího správního soudu. Zdejší krajský soud podotýká, že premisa o zásadní hodnověrnosti policistů může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu. V posuzované věci sice žalobce naznačoval, že policisté byli proti jeho osobě zaujati, avšak jak správně konstatoval magistrát ve svém rozhodnutí, tato skutečnost nebyla ničím doložena, naopak z výpovědí samotných policistů vyplývá, že žalobce osobně neznali a v době předmětné silniční kontroly jej viděli poprvé. Proto nutno uzavřít, že hodnověrnost policistů nebyla zpochybněna.

Magistrát sice vyslechl jako svědky další osoby, jejichž výslech navrhl žalobce při ústním jednání poté, co se seznámil s obsahem spisové dokumentace dne 23.6.2010, a to M.B., Š.B. a Z.L., údajnou řidičku a spolujezdce. Ti oproti výpovědím policistů tvrdili, že se v době silniční kontroly všichni nacházeli spolu s žalobcem ve vozidle a že vozidlo neřídil žalobce, nýbrž svědkyně B. Jejich výpovědi ohledně počtu osob a řidiče v kontrolovaném vozidle však vyhodnotil magistrát jako nevěrohodné a účelové (viz str. 5 rozhodnutí magistrátu). Žalovaný se s jeho hodnocením zcela ztotožnil (viz str. 6 napadeného rozhodnutí) stejně jako soud, který hodnocení, včetně závěru, považuje za zcela logické, věcně správné a pro stručnost v tomto směru odkazuje na napadené rozhodnutí. Navíc dodává, že pro přijatý závěr o nevěrohodnosti výpovědí svědků B., B. a L., resp. o nepravdivosti jimi předestírané skutkové verzi reality, svědčí i další okolnosti, příkladmo rozpory v časových údajích předestřených žalobcem a svědky (např. kdy žalobce volal MUDr. Schleissovi a kdy a proč se svědci dostavili k žalobci), nelogičnost počínání žalobce a svědkyně B., která údajně měla k dispozici žalobcovy doklady od motorového vozidla a

přesto nebyly při kontrole předloženy, atd. Na rozdíl od žalobce soud tudíž nepovažuje hodnocení výpovědí označených tří svědků za účelové.

Jen pro úplnost soud dodává, že se žalobce mylí, má-li za to, že správní orgány měly k dispozici také svědeckou výpověď svědka N. Součástí spisového materiálu je sice listina obsahující svědeckou výpověď uvedené osoby ze dne 26.8.2010, jejímž obsahem je vylíčení vyšetření žalobce ZZS na policejní stanici kritického dne, avšak vzhledem k tomu, že tato osoba vypovídala ve zcela jiném přestupkovém řízení vedeném jiným správním orgánem (Komisí pro projednávání přestupků Městského obvodu Plzeň 4), mohlo by se jednat co do druhu důkazního prostředku pouze o listinný důkaz. Podstatné však je, že žalovaný (ani předtím magistrát) tento důkazní prostředek jako podklad napadeného rozhodnutí nepoužil.

Jako účelové nelze kvalifikovat ani posouzení dvou záznamů o silniční kontrole z téhož dne v rozmezí 15 min v Plzni na Zábělské a Jateční ul., jak činil žalobce, neboť provedení silniční kontroly u žalobce dne 31.3.2010 ve 23:30 hod na Jateční ul. v Plzni je absolutně vyloučené s ohledem na úkony policistů již v té době realizované vůči žalobci.

Řídil-li žalobce před provedením silniční kontroly prokazatelně vozidlo, bylo jeho povinností vyplývající z ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a z ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla mít u sebe doklady potřebné k řízení a provozu vozidla (řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a zelenou kartu), stejně jako bylo jeho povinností vyplývající z ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního předpisu, zda není ovlivněn alkoholem.

Svědka prap. P. uvedl, že neví, zda byl žalobce kolegou vyzván k provedení lékařského vyšetření přímo na místě kontroly, ale na služebně vyzván byl jak kolegou, tak dozorcí službou. Svědek prap. J. uvedl, že žalobce vyzýval k provedení dechové zkoušky, což odmítl. Zda se pokusil dýchat do přístroje, si nepamatuje, bude to uvedeno v úředním záznamu. Žalobce byl asi již na místě kontroly vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve, což odmítl s odůvodněním, že trpí anafylaktickým šokem. Oba svědci s ohledem na dobu, která uplynula od přestupkového jednání, v podrobnostech odkázali na úřední záznam ze dne 1.4.2010. V něm se uvádí, že se žalobce odmítl podrobit dechové zkoušce i odběru krve. Soud proto stejně jako žalovaný a magistrát má za prokázané, že žalobce byl policistou opodstatněně vyzván k podstoupení lékařského vyšetření, což odmítl.

Žalobce (na rozdíl od přestupkového řízení) na žádném místě žaloby nezpochybňuje skutkový závěr žalovaného o odmítnutí lékařského vyšetření. Žalovanému v podstatě vytýká, že nezohlednil náležitým způsobem případné následky takového vyšetření pro jeho zdravotní stav, který žalobce dokumentoval lékařskými zprávami přiloženými k doplnění odvolání.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „...lékařské vyšetření provádí lékař (odborník v daném oboru), který sám musí posoudit, zda odběr krve či jiného biologického materiálu nemůže ohrozit zdraví vyšetřované osoby. I pokud by tedy byl odvolatel v takovém zdravotním stavu, že by odběr krve či jiného biologického materiálu mohl ohrozit jeho zdraví, byl povinen podrobit se lékařskému vyšetření a teprve na tomto vyšetření měl lékař posoudit,

zda je případný odběr krve či jiného biologického materiálu pro odvolatele bezpečný a neohrozí jeho zdraví.“

Jinými slovy zaujal právní názor, že zdravotní důvody, které by případně bránily odběru krve, je oprávněn posoudit nikoliv kontrolu provádějící příslušník policie, nýbrž lékař a že ani případná anafylaxie nezavazuje žalobce povinnosti uposlechnout výzvu policisty, aby se podrobil vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Soud se s tímto právním názorem bezezbytku ztotožňuje a dodává, že je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 27.7.2007, č.j. 5 As 72/2006-93, mimo jiné vyslovil, že *.. za důvodné odmítnutí lékařského vyšetření odběrem krve nelze považovat odmítnutí dostavit se k lékařskému vyšetření na základě subjektivního názoru přestupce, že odběr krve je spojen s nebezpečím pro jeho zdraví. Posoudit, zda odběr krve je u přestupce spojen s nebezpečím pro jeho zdraví, může lékař na základě odborného vzdělání, nikoliv policista provádějící silniční kontrolu.* Navíc dodává, že odběr krve není jedinou metodou odborného lékařského vyšetření za účelem zjištění, zda řidič nebyl při řízení vozidla ovlivněn alkoholem.

Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu neporušily ani ust. § 3 ani ust. § 50 správního řádu.

Pokud žalobce v rámci posledního žalobního bodu dovozoval nedostatečné zjištění skutkového stavu věci z neprovedení vyjmenovaných důkazů, soud jeho názor nesdílí. Žádný z označených důkazů totiž již pro svou povahu nemohl vypovědět nic o právně významných skutečnostech důležitých pro posouzení jednání žalobce. Řečeno jinak, žádný z navrhovaných důkazů nebyl způsobilý podpořit obranu žalobce, že v rozhodné době a na inkriminovaném místě vozidlo neřídil.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§110 odst. 3 věta první s.ř.s.). Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení o žalobě výslovně vzdal; v řízení o kasační stížnosti mu pak žádné náklady nevznikly (výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřijatelná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s.).

V takovém případě lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. října 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová